DOMSTOLENS DOM (stora avdelningen)

den 16 januari 2007 *

I mål C-265/05,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 234 EG, framställd av Cour de cassation (Frankrike) genom beslut av den 21 juni 2005, som inkom till domstolen den 27 juni 2005, i målet

José Perez Naranjo

mot

Caisse régionale d'assurance maladie (CRAM) Nord-Picardie,

meddelar

DOMSTOLEN (stora avdelningen)

sammansatt av ordföranden V. Skouris, avdelningsordförandena P. Jann, C.W.A. Timmermans, A. Rosas, R. Schintgen, P. Kūris, E. Juhász (referent) och J. Klučka, samt domarna J.N. Cunha Rodrigues, U. Lõhmus, E. Levits, A. Ó Caoimh och L. Bay Larsen,

* Rättegångsspråk: franska.

generaladvokat: L.A. Geelhoed,
justitiesekreterare: handläggaren K. Sztranc-Sławiczek,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 20 juni 2006,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

— José Perez Naranjo, genom SCP Thomas-Raquin et Benabent, avocat,

— Caisse régionale d'assurance maladie (CRAM) Nord-Picardie, genom J.-A. Blanc, avocat,

— Frankrikes regering, genom G. de Bergues och O. Christmann, båda i egenskap av ombud,

— Spaniens regering, genom I. del Cuvillo Contreras och A. Sampol Pucurull, båda i egenskap av ombud,

— Italiens regering, genom I.M. Braguglia, i egenskap av ombud, biträdd av G. Aiello, avvocato dello Stato,

— Finlands regering, genom T. Pynnä, i egenskap av ombud,

— Förenade kungarikets regering, genom C. White, i egenskap av ombud, biträdd av T. de la Mare, barrister,

— Europeiska gemenskapernas kommission, genom D. Martin och M.-J. Jonczy, båda i egenskap av ombud,

och efter att den 13 juli 2006 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artiklarna 4.2a, 10a, 19.1 och 95b samt bilaga IIa till rådets förordning (EEG) nr 1408/71 av den 14 juni 1971 om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare eller deras familjemedlemmar flyttar inom gemenskapen, i dess ändrade och omarbetade lydelse enligt rådets förordning (EG) nr 118/97 av den 2 december 1996 (EGT L 28, 1997, s. 1) (nedan kallad förordning nr 1408/71).

2 Begäran har framställts i ett mål mellan José Perez Naranjo och Caisse régionale d´ assurance maladie (CRAM) Nord-Picardie och avser Naranjos ansökan om att få utbetalt en tilläggsförmån från Fonds national de solidarité (nedan kallad tilläggsförmånen). Fonds national de solidarité ombildades den 1 januari 1994 till Fonds de solidarité vieillesse (nedan kallad fonden).

Tillämpliga bestämmelser

De gemenskapsrättsliga bestämmelserna

3 I artikel 4.1 i förordning nr 1408/71 föreskrivs följande:

"1. Denna förordning gäller all lagstiftning om följande grenar av social trygghet:

...

c) förmåner vid ålderdom,

..."

4 I artikel 4.2a i förordning nr 1408/71 föreskrivs följande:

"Denna förordning gäller också särskilda icke avgiftsfinansierade förmåner som utges enligt en annan lagstiftning eller andra system än de som avses i punkt 1 eller som inte omfattas på grund av punkt 4, när sådana förmåner har till syfte

a) antingen att täcka de risker som omfattas av de försäkringsgrenar som anges i punkt 1a–h, i stället för eller som tillägg till andra förmåner, eller

b) uteslutande ge ett särskilt skydd för handikappade."

5 I artikel 10.1 i förordning nr 1408/71, som avser bortseende från kravet på bosättning, föreskrivs följande i första stycket:

"Om något annat inte föreskrivs i denna förordning får kontantförmåner vid invaliditet, ålderdom eller till efterlevande, pensioner vid olycksfall i arbetet eller arbetssjukdomar samt förmåner vid dödsfall vilka förvärvats enligt en eller flera medlemsstaters lagstiftning inte minskas, ändras, innehållas, dras in eller konfiskeras med anledning av att mottagaren är bosatt inom en annan medlemsstat än den där institutionen med ansvar för betalningen finns."

6 I artikel 10a.1 i förordning nr 1408/71 föreskrivs följande:

"Utan hinder av bestämmelserna i artikel 10 och avdelning III skall personer för vilka denna förordning gäller erhålla de särskilda icke avgiftsfinansierade kontantförmåner som avses i artikel 4.2a, uteslutande inom den medlemsstats territorium där de är bosatta i enlighet med lagstiftningen i den staten under förutsättning att förmånerna är förtecknade i bilaga II a. Förmånerna skall utges och bekostas av institutionen på bosättningsorten."

7 Enligt artikel 19.1 i förordning nr 1408/71 gäller följande:

"En anställd eller en egenföretagare som är bosatt inom en annan medlemsstats territorium än den behöriga statens och som uppfyller villkoren i den behöriga statens lagstiftning för rätt till förmåner skall, i förekommande fall med beaktande av bestämmelserna i artikel 18, få följande förmåner i den stat där han är bosatt:

a) Vårdförmåner som för den behöriga institutionens räkning utges av institutionen på bosättningsorten enligt bestämmelserna i den lagstiftning som institutionen tillämpar som om han vore försäkrad där.

b) Kontantförmåner som utges av den behöriga institutionen enligt den lagstiftning som denna tillämpar. Efter överenskommelse mellan den behöriga institutionen och institutionen på bosättningsorten kan sådana förmåner dock utges av den sistnämnda institutionen för den förstnämnda institutionens räkning enligt lagstiftningen i den behöriga staten."

8 Tredje och fjärde skälen till rådets förordning (EEG) nr 1247/92 av den 30 april 1992 om ändring av förordning (EEG) nr 1408/71 (EGT L 136, s. 1; svensk specialutgåva, område 5, volym 5, s. 124) har följande lydelse (genom artikel 1 i denna förordning infogades de ovannämnda artiklarna 4.2a och 10a i förordning nr 1408/71):

"Det är också nödvändigt att beakta domstolens rättspraxis som förklarar att vissa förmåner enligt nationell lagstiftning samtidigt kan falla in under både social trygghet och socialt bistånd beroende på den persongrupp för vilken sådana lagar gäller, målsättningen med förmånerna och de närmare förutsättningar som är knutna till dessa förmåner.

Domstolen har förklarat att den lagstiftning enligt vilken sådana förmåner utges i vissa delar har likheter med socialt bistånd i det att ett behov utgör ett väsentligt kriterium för dess tillämpning och att villkoren för rätt till förmåner inte grundas på sammanläggning av anställnings- eller avgiftsperioder, medan den i andra delar är nära social trygghet i det att beviljandet av sådana förmåner inte är knutet till ett skönsmässigt avgörande och att det ger förmånstagarna en rättsligt definierad ställning."

9 Punkt 9 i artikel 95b i förordning nr 1408/71, med rubriken "Övergångsbestämmelser för tillämpning av förordning (EEG) nr 1247/92", har följande lydelse:

"Tillämpningen av artikel 1 i förordning nr (EEG) 1247/92 får inte medföra avslag på en ansökan om en särskild icke avgiftsfinansierad förmån som utges som

pensionstillägg från en person som uppfyllde villkoren för beviljande av sådan förmån före den 1 juni 1992, även om den sökande är bosatt på en annan medlemsstats territorium än den behöriga statens, under förutsättning att ansökan om förmånen görs inom fem år från och med den 1 juni 1992."

10 I bilaga IIa till förordning nr 1408/71 förekommer, under rubriken "Frankrike", följande begrepp:

"a) Tilläggsförmån från den nationella solidaritetsfonden (lag av den 30 juni 1956)."

Den nationella lagstiftningen

11 I artikel L.815-2 första stycket i den franska lagen om social trygghet (code de la sécurité sociale) föreskrivs, i den version som är tillämplig på omständigheterna i målet vid den nationella domstolen att "[a]lla franska medborgare som är bosatta på Frankrikes europeiska territorium eller i något av de departement som anges i artikel L.715-1... och som har uppnått en viss minimiålder, som kan sättas ned vid arbetsoförmåga, och som erhåller en eller flera åldersförmåner enligt lag eller annan författning... har rätt till en tilläggsförmån" enligt de villkor som fastställs i ovannämnda lag.

12 I artikel R.815-2 första stycket i samma lag fastställs denna minimiålder till 65 år som huvudregel och till 60 år vid arbetsoförmåga.

13 Enligt artiklarna L.815-2-1, L.815-7 och L.815-8 i lagen kompenserar fonden de organ och tjänster som utger och bekostar tilläggsförmånen. Förmånen utgår efter uttrycklig ansökan av de berörda och enbart under förutsättning att förmånen och sökandens personliga tillgångar inte överstiger vissa maxbelopp som har fastställts i dekret.

14 Det följer av de kompletterande upplysningar som inkom till domstolens kansli den 8 maj 2006, som svar på domstolens begäran till den hänskjutande domstolen enligt artikel 104.5 i domstolens rättegångsregler att förtydliga hänskjutandet, att den tilläggsförmån som utbetalas av fonden, vilken upprättades genom lag nr 93-936 av den 22 juli 1993, kompletterar en huvudförmån upp till en minsta garanterad minimiålderspension och att det sker en kontroll av de sökandes inkomstförhållanden enligt de villkor som framgår av artikel R.815-21–R.815-32 i lagen om social trygghet.

15 Enligt artikel L.135-1 första stycket i samma lag skall fonden utbetala icke avgiftsfinansierade förmåner vid ålderdom som omfattas av den nationella solidariteten. Det framgår av artikel L.135-3 i lagen och av den franska regeringens skriftliga yttranden att, bland fondens intäkter, som avsätts för att finansiera fondens utbetalningar enligt artikel L.135-1, förekommer eller har det mellan åren 1994 och 2003 förekommit hela eller delar av den allmänna sociala avgiften och av den sociala solidaritetsavgift som betalas in av företag, samt till en mindre del — ett socialt uttag på 2 procent — den skatt som tas ut på drycker och avgifter för socialförsäkringsskydd (taxe prévoyance).

16 Det tas ut allmänna sociala avgifter på fysiska personers förvärvsinkomster och på ersättningar som utgår i stället för sådana inkomster, samt på förmögenhetsinkomster och avkastning från investeringar och på spelintäkter. Den sociala solidaritetsavgift som tas ut av företag och den sociala avgiften på 2 procent baseras dels på den omsättningsskatt som skall betalas av företag som betalar bolagsskatt, dels på förmögenhetsinkomster och avkastningar från investeringar som gjorts av fysiska personer som har sitt hemvist i Frankrike.

Bakgrund till målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågan

17 Klaganden i målet vid den nationella domstolen, José Perez Naranjo, är född den 27 september 1931 och spansk medborgare. Han arbetade i Frankrike under perioden 1957–1964 och återvände därefter till Spanien. Sedan den 1 november 1991 uppbär han fransk ålderspension.

18 José Perez Naranjo ansökte den 28 maj 1997 om utbetalning av tilläggsförmånen hos Caisse régionale d'assurance maladie (CRAM) Nord-Picardie. Ansökan avslogs. José Perez Naranjo väckte då talan vid tribunal des affaires de sécurité sociale de Lille, som ogillade talan i dom av den 13 december 2001.

19 José Perez Naranjo överklagade denna dom till cour d´appel de Douai, som likaså ogillade talan i dom av den 28 februari 2003. Cour d´appel motiverade utgången med att tilläggsförmånen, som uttryckligen anges i bilaga IIa till förordning nr 1408/71, ingår bland en särskild typ av förmåner som benämns "särskilda och icke avgiftsfinansierade förmåner" och som, då de omfattas av artikel 10a i förordningen, inte kan tas med till utlandet sedan den 1 juni 1992. José Perez Naranjo uppfyllde vid denna tidpunkt inte längre det åldersvillkor som föreskrivs i fransk lagstiftning.

20 José Perez Naranjo överklagade ovannämnda dom till Cour de cassation. Han gjorde till stöd för sitt överklagande gällande att tilläggsförmånen varken var en särskild eller icke avgiftsfinansierad förmån och att cour d´appel de Douai åsidosatt artikel 4.2a och artikel 10a i förordning nr 1408/71, genom att ha gjort en motsatt bedömning endast därför att förmånen uttryckligen nämns i bilaga IIa till denna förordning, och utan att ha undersökt förmånens karaktär närmare.

21 Cour de cassation har mot denna bakgrund beslutat att vilandeförklara målet och ställa följande tolkningsfråga till domstolen:

"Skall gemenskapsrätten tolkas på så sätt att den omtvistade tilläggsförmånen, som finns upptagen i bilaga IIa i förordning nr 1408/71, utgör en särskild och icke avgiftsfinansierad förmån, vilket innebär att en sökande som inte bor i landet och som inte uppfyllde åldersvillkoret den 1 juni 1992 utesluts från rätten att erhålla denna förmån med stöd av artiklarna 10a och 95b i förordning nr 1408/71, eller skall denna förmån anses vara en socialförsäkringsförmån vilken med stöd av artikel 19.1 i samma förordning skall utbetalas till den berörda personen oavsett i vilken medlemsstat personen är bosatt, under förutsättning att personen uppfyller övriga villkor?"

Huruvida talan kan tas upp till sakprövning

22 Den finländska regeringen har ifrågasatt huruvida tolkningsfrågan kan tas upp till sakprövning, eftersom det inte framgår tillräckligt klart av beslutet om hänskjutande vilka bestämmelser som skall tillämpas i målet. Då de uppgifter som lämnats i detta avseende är bristfälliga anser den finländska regeringen inte det möjligt att yttra sig i frågan.

23 Den hänskjutande domstolen har emellertid på domstolens begäran ingett förtydliganden avseende innehållet i nationell lagstiftning. Medlemsstaterna och gemenskapsinstitutionerna har dessutom haft möjlighet att komplettera sina yttranden under förhandlingen. Domstolen anser därför att den har tillräckliga upplysningar för att kunna ge ett användbart svar på tolkningsfrågan.

24 Härav följer att tolkningsfrågan kan tas upp till sakprövning.

Bedömning av tolkningsfrågan

25 Den hänskjutande domstolen önskar med sin fråga få klarhet i huruvida en förmån som den tilläggsförmån som anges i bilaga IIa, med rubriken "Frankrike", i förordning nr 1408/71 utgör en särskild icke avgiftsfinansierad förmån i den mening som avses i artikel 4.2a i förordningen i den version som var tillämplig vid den tidpunkt som de faktiska omständigheterna inträffade i målet vid den nationella domstolen. Om förhållandet kvalificeras på detta sätt enligt artiklarna 10a och 95b

kan inte en sökande som inte är bosatt i den medlemsstaten och som inte uppfyllde åldersvillkoret den 1 juni 1992 erhålla förmånen. Om förmånen däremot inte kvalificeras som en särskild icke avgiftsfinansierad förmån kan den beviljas personer som uppfyllde åldersvillkoren vid denna tidpunkt enligt artikel 19.1 i förordningen, oberoende av i vilken medlemsstat de är bosatta.

26 Domstolen har redan bedömt frågan huruvida tilläggsförmånen kan tas med till utlandet och domstolen fann att kravet på bosättning inom franskt territorium för utbetalning av den ifrågavarande tilläggsförmånen är oförenligt med artikel 10.1 i förordning nr 1408/71 (se dom av den 24 februari 1987 i de förenade målen 379/85–381/85 och 93/86, Giletti m.fl., REG 1987, s. 955, punkt 17, och av den 12 juli 1990 i mål C-236/88, kommissionen mot Frankrike, REG 1990, s. I-3163, punkterna 14 och 20; svensk specialutgåva, volym 10, s. 26).

27 Efter det att dessa domar har meddelats har förordning nr 1408/71 dock ändrats genom förordning nr 1247/92, såtillvida att bland annat artiklarna 4.2a och 10a har införts i förordningen. Enligt artikel 10a första stycket är de särskilda icke avgiftsfinansierade förmåner som avses i artikel 4.2a förbehållna personer som är bosatta i den medlemsstat som är behörig att utge och bekosta dem.

28 Frågan huruvida tilläggsförmånen kan tas med till utlandet skall således bedömas mot bakgrund av bestämmelsen i artikel 10a.

29 Det följer av domstolens rättspraxis att bestämmelser om undantag från möjligheterna att medföra sociala trygghetsförmåner som återfinns i artikel 10a i förordning nr 1408/71 utomlands skall tolkas restriktivt. Artikeln kan endast avse de förmåner som uppfyller villkoren i artikel 4.2a i förordningen, nämligen förmåner som är både av särskild karaktär och icke avgiftsfinansierade och som nämns i bilaga IIa till förordningen (se, för ett liknande resonemang, dom av den 29 april 2004 i mål C-160/02, Skalka, REG 2004, s. I-5613, punkt 19, och av den 6 juli 2006 i mål C-154/05, Kersbergen-Lap och Dams-Schipper, REG 2006, s. I-6249, punkt 25).

30 Såsom har påpekats i punkt 10 i denna dom anges tilläggsförmånen i bilaga IIa till förordning nr 1408/71.

31 Det skall således prövas huruvida förmånen dels är särskild, dels om den är icke avgiftsfinansierad.

Huruvida tilläggsförmånen har en särskild karaktär

32 Domstolen har redan fastställt att huruvida en förmån utgör en särskild förmån i den mening som avses i artikel 4.2a i förordning nr 1408/71 eller ej beror på dess syfte. Den skall utges i stället för eller som tillägg till en social trygghetsförmån och ha karaktären av socialt bistånd som grundar sig på sociala och ekonomiska hänsyn och den skall beslutas på grundval av objektiva kriterier som fastställs i lagstiftningen (se domarna i de ovannämnda målen Skalka, punkt 25, och Kersbergen-Lap och Dams-Schipper, punkt 30).

33 Vad beträffar relationen mellan tilläggsförmånen och social trygghet är det utrett att tilläggsförmånen, som ges som tillskott till pensionen, har ett samband med social trygghet. Tilläggsförmånen, som kompletterar en sådan förmån vid ålderdom som

avses i artikel 4.1c i förordning nr 1408/71, är följaktligen tillämplig på samma personkrets som åldersförmånen och har samma minimiålder.

34 Vad beträffar relationen mellan tilläggsförmånen och socialt stöd är tilläggsförmånens syfte, som generaladvokaten påpekade i punkt 36 i sitt förslag till avgörande, att tillförsäkra förmånstagaren ett existensminimum vid otillräckliga ålderspensioner. Tilläggsförmånen betalas nämligen ut till personer som har uppnått pensionsåldern och vars sammanlagda tillgångar understiger en av den nationella lagstiftaren fastställd nivå. Förmånens storlek, som fyller ut förmånstagarens tillgångar upp till en nivå som bestäms i lag, varierar således beroende på hur stora dessa tillgångar är. Det är det personliga behovet, det vill säga den enskilde mottagarens individuella ekonomiska förhållanden, som är avgörande. Det framgår av de uppgifter som lämnats av den hänskjutande domstolen att det inte finns något krav på arbetsperioder eller att avgifter har erlagts för att tilläggsförmånen skall beviljas.

35 Härav följer att tilläggsförmånen, som har ett samband såväl med social trygghet som med socialt stöd, har en blandkaraktär och därför skall betraktas som en särskild förmån.

Huruvida tilläggsförmånen är icke avgiftsfinansierad eller inte

36 Vad beträffar frågan om tilläggsförmånen är avgiftsfinansierad eller inte följer det av rättspraxis att det avgörande kriteriet i detta avseende är på vilket sätt förmånen faktiskt finansieras. Domstolen skall härvid pröva om finansieringen sker direkt eller

indirekt genom sociala avgifter eller med offentliga medel (se för ett liknande resonemang, domarna i de ovannämnda målen Skalka, punkt 28, och Kersbergen-Lap och Dams-Schipper, punkt 36). En sådan prövning skulle emellertid kräva en detaljerad och omfattande genomgång av nationell lagstiftning och praxis, vilket går utöver vad som är domstolens uppgift vid begäran om förhandsavgörande. För att slutligt kunna besvara frågan kan ytterligare samarbete mellan domstolen och den hänskjutande domstolen på denna punkt visa sig nödvändigt.

37 Det skall härvidlag inledningsvis påpekas, vilket likaså kommissionen har gjort, att även om tilläggsförmånen utbetalas av försäkringskassorna kompenseras kassorna av fonden, med följd att det är fonden som bär kostnaderna för förmånen.

38 Det skall dessutom påpekas, vilket följer av punkt 15 i denna dom, att fondmedlen huvudsakligen härrör från allmänna sociala avgifter och från den sociala solidaritetsavgift som betalas av företag.

39 Vad slutligen beträffar frågan om fondmedlens karaktär är det endast den allmänna sociala avgiftens egenskap av skatt som José Perez Naranjo och den spanska regeringen har bestritt inför domstolen. Naranjo anser, med hänvisning till dom av den 15 februari 2000 i mål C-169/98, kommissionen mot Frankrike (REG 2000, s. I-1049), att den allmänna sociala avgiften utgör en avgift för social trygghet och att tilläggsförmånen således är avgiftsfinansierad.

40 Det skall således fastställas om en avgift såsom den allmänna sociala avgiften skall betraktas som en avgift för social trygghet eller som offentliga medel, som inte har de kännetecken som utmärker en sådan avgift.

41 Det är inledningsvis nödvändigt att påpeka att det mål som låg till grund för domen i det ovannämnda målet kommissionen mot Frankrike inte avsåg den specifika frågan hur den allmänna sociala avgiften skall kvalificeras vid tillämpningen av artikel 4.2a i förordning nr 1408/71 utan endast avsåg frågan i vilken medlemsstat den berörda personen är skyldig att betala avgiften vid tillämpningen av artikel 13 i förordning nr 1408/71.

42 Frågan om den allmänna sociala avgiftens karaktär uppstår rent konkret när det gäller uttag av nämnda avgift på förvärvsinkomster och ersättningar som utgår i stället för sådana inkomster och som i Frankrike skall betalas av löntagare och egenföretagare. Det framgår av de handlingar som getts in till domstolen att dessa avgifter utgör en viktig inkomstkälla för fonden som finansierar tilläggsförmånen.

43 För det första har den allmänna sociala avgiften på förvärvsinkomster och ersättningar som utgår i stället för sådana inkomster vissa likheter med avgifter till det allmänna sociala trygghetssystemet, bland annat vad beträffar dess underlag och formerna för uppbörd.

44 Domstolen har dessutom, i punkt 35 i domen i det ovannämnda målet kommissionen mot Frankrike, slagit fast att den allmänna sociala avgiften, i motsats till de pålagor som är avsedda att täcka de offentliga myndigheternas allmänna utgifter, specifikt och direkt används för finansieringen av den sociala tryggheten i Frankrike.

45 För att avgöra om tilläggsförmånen är avgifts- eller icke avgiftsfinansierad är den omständigheten att den allmänna sociala avgiften används för att finansiera social trygghet inte tillräcklig för att visa att tilläggsförmånen i sig utgör en avgiftsfinansierad förmån.

46 Frågan uppstår härvid om det finns ett påvisbart samband mellan dels tilläggsförmånen, dels den allmänna sociala avgiften på förvärvsinkomster och ersättningar som utgår i stället för sådana inkomster.

47 Det förefaller inte, med stöd av de uppgifter som lämnats till domstolen, som om sambandet mellan tilläggsförmånen och den allmänna sociala avgiften på förvärvsinkomster och på ersättningar som utgår i stället för sådana inkomster uppfyller detta villkor.

48 För det första framgår det att fonden, som tillhandahåller de nödvändiga ekonomiska medlen för tilläggsförmånen, enligt gällande nationell lagstiftning har till uppgift att betala ut sådana icke avgiftsfinansierade förmåner vid ålderdom som omfattas av den nationella solidariteten, varav tilläggsförmånen endast utgör en liten del.

49 Det är för det andra visserligen korrekt att den allmänna sociala avgiften på förvärvsinkomster och ersättningar som utgår i stället för sådana inkomster utgör en väsentlig del av fondens inkomster. Dessa intäkter härrör emellertid även från andra avgifter och pålagor, vars skattemässiga karaktär inte har ifrågasatts inför domstolen.

50 För det tredje finansierar den allmänna sociala avgiften på förvärvsinkomster och ersättningar som utgår i stället för sådana inkomster inte endast fonden utan även andra sociala stödordningar.

51 För det fjärde har villkoren för tilldelning och beräkningsmetoderna för tilläggsförmånen inte fastställts utifrån att förmånstagarna har betalat någon form av avgift.

52 Även om en del av den allmänna sociala avgiften som härrör från förvärvsinkomster och ersättningar som utgår i stället för sådana inkomster skulle betraktas som en avgift snarare än en finansiering med offentliga medel, framgår det av vad som anförts ovan att sambandet mellan avgiften och tilläggsförmånen inte är tillräckligt påvisbar för att tilläggsförmånen skall anses vara avgiftsfinansierad.

53 Det ankommer på den hänskjutande domstolen att pröva om de förutsättningar som anförts i punkterna 48–52 föreligger för att slutgiltigt kunna fastställa om tilläggsförmånen är avgiftsfinansierad eller inte.

Huruvida övergångsbestämmelserna är tillämpliga eller inte

54 Huvudregeln är att sociala trygghetsförmåner i den mening som avses i förordning nr 1408/71 kan medföras till utlandet, det vill säga att rätten till dessa förmåner inte kan begränsas till att avse personer som är bosatta i den behöriga medlemsstaten. Det framgår emellertid av punkt 27 i denna dom att det i artikel 10a i förordning nr 1408/71 föreskrivs ett undantag för sådana särskilda icke avgiftsfinansierade kontantförmåner som avses i artikel 4.2a i samma förordning, eftersom dessa förmåner endast ges till personer som bor inom denna medlemsstats territorium under förutsättning att förmånerna nämns i bilaga IIa till förordningen.

55 Gemenskapslagstiftaren har emellertid, genom att föra in artikel 10a i förordning nr 1408/71 medelst förordning nr 1247/92, föreskrivet övergångsbestämmelser i artikel 2 i förordning nr 1247/92. Artikel 2.2, vars ordalydelse genom rådets förordning (EG) nr 3095/95 av den 22 december 1995 (EGT L 335, s. 1) i stora drag återges i artikel 95b.9 i förordning nr 1408/71, avser situationen för en person som är bosatt i en annan medlemsstat än den behöriga medlemsstaten och som inte har ansökt om särskilda förmåner, även om vederbörande uppfyllde villkoren för att beviljas förmånen före den 1 juni 1992, som är den tidpunkt då förordning nr 1247/92 trädde i kraft. I artikel 2.2 föreskrivs att denna person har en frist på fem år från den 1 juni 1992 att ansöka om den berörda särskilda förmånen.

56 Det skall således, enligt denna övergångsbestämmelse, bortses från bosättningsvillkoret, när en person som uppfyllde villkoren för att beviljas en förmån, såsom tilläggsförmånen, före den 1 juni 1992 har ansökt inom denna frist.

57 Enligt hänskjutandebeslutet uppfyllde inte José Perez Naranjo de i lag fastställda villkoren för att beviljas tilläggsförmånen den 1 juni 1992, även om han mottog fransk ålderspension från den 1 november 1991. Tilläggsförmånen kan endast, vilket framgår av punkt 12 i denna dom, beviljas personer som uppbär ålderspension och som fyllt 65 år eller 60 år vid arbetsoförmåga.

58 Kommissionen anser att José Perez Naranjo skulle kunna ha omfattats av de berörda övergångsbestämmelserna om det hade dokumenterats att han var arbetsoförmögen före den 1 juni 1992.

59 Det är dock utrett dels att José Perez Naranjo, som är född den 27 september 1931, ännu inte uppnått 65 års ålder den 1 juni 1992, dels att han mottog fransk ålderspension på grund av uppnådd ålder och inte på grund av arbetsoförmåga.

60 Eftersom domstolen inte har tillfrågats på denna punkt av den hänskjutande domstolen saknas anledning att pröva kommissionens hypotes.

61 Mot bakgrund av vad som anförts ovan skall tolkningsfrågan besvaras så att en förmån såsom tilläggsförmånen, som nämns under rubriken "Frankrike" i bilaga IIa till förordning nr 1408/71, utgör en särskild förmån. Undersökningen av det sätt på vilket tilläggsförmånen finansieras, som gjorts med stöd av de handlingar som getts in till domstolen, visar att det saknas ett tillräckligt påvisbart samband mellan den allmänna sociala avgiften och tilläggsförmånen varför tilläggsförmånen skall anses som en icke avgiftsfinansierad förmån. Det ankommer emellertid på den hänskjutande domstolen att pröva om de förutsättningar som nämns i punkterna 48–52 i denna dom föreligger för att slutgiltigt kunna fastställa om tilläggsförmånen är avgiftsfinansierad eller inte.

Rättegångskostnaderna

62 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid den nationella domstolen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den nationella domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttranden till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (stora avdelningen) följande:

En förmån såsom tilläggsförmånen, som nämns under rubriken "Frankrike" i bilaga IIa till rådets förordning (EEG) nr 1408/71 av den 14 juni 1971 om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare eller deras familjemedlemmar flyttar inom gemenskapen, i dess ändrade och omarbetade lydelse enligt rådets förordning (EG) nr 118/97 av den 2 december 1996, utgör en särskild förmån. Undersökningen av det sätt på vilket tilläggsförmånen finansieras, som gjorts med stöd av de handlingar som getts in till domstolen, visar att det saknas ett tillräckligt påvisbart samband mellan den allmänna sociala avgiften och tilläggsförmånen, varför tilläggsförmånen skall anses som en icke avgiftsfinansierad förmån. Det ankommer emellertid på den hänskjutande domstolen att pröva om de förutsättningar som anförts i punkterna 48–52 i denna dom föreligger för att slutgiltigt kunna fastställa om tilläggsförmånen är avgiftsfinansierad eller inte.

Underskrifter